

Leo Blokhuis

In 1971 had ik geen idee wat voor muziek er in Nederland werd gemaakt. Ik vierde trots mijn tiende verjaardag, kreeg een garage voor mijn matchbox-autootjes waarvan de lichtreclame op het dak echt aan kon en had geen benul dat er zoiets als popmuziek bestond. Inmiddels weet ik dat de vroege jaren zeventig een ware goudmijn voor mijn smaak is. Vooral omdat het de glorie-dagen van de westcoast zijn. Sinds ik me halverwege de jaren zeventig op de muziek stortte, houd ik van de mooie koortjes, de pakkende liedjes en de warme klank van welluidende gitaren. Steeds meer liedjes uit die tijd ontdek ik, nog altijd. Het genre lijkt een bodemloze schatkist vol muzikale pracht.

Pas in 2008 kwam ik bij de voorbereiding op een tv-programma in het kader van *50 jaar Nederpop* Richard Neal tegen. Daar zat hij, tegen een boom langs de Bosbaan in Amsterdam. *Take Me To The Water*. Stop die band eens, wat is dat? Richard Neil, staat er op het begeleidende formulier. Wij vragen rond, niemand kent Richard Neil. Na een week helpt popjournalist Jan Vollaard. Het is niet Neil, het is Neal. Het Nederpopboek van Roeland Bajema heeft hem op het goede spoor gezet. Richard heet Frans Bronzwaer, woont in Limburg en heeft nog meer moois gemaakt. Ik kende alleen zijn eerste single, maar er is meer. Mooie liedjes in de stijl die het juist in Nederland zo goed deed begin jaren zeventig. Niet voor niets braken the Eagles via ons land in Europa door, niet voor niets waren the Flying Burrito Brothers alleen wereldberoemd in Nederland, net zo goed als dertig jaar later de band Venice avond na avond alleen volle zalen trekt in het westen van Los Angeles en in Nederland. Richard Neal bracht twee singles uit die niet in de hitlijsten belandden, zijn contact bij platenmaatschappij Polydor kreeg een andere functie waarmee Richard's lijntje naar de platenwinkels doodliep. Terwijl wij juist in die tijd leerden dat de prachtige liedjes van Neal niet persé een single kopend publiek aantrekt, maar juist de albumliefhebbers. In 1971 kwam er geen album als je geen hits scoorde. Gelukkig is Frans Bronzwaer zuinig geweest op zijn liedjes. Gelukkig is de klank van de vroege jaren zeventig in de 21e eeuw actueler dan ooit. Zo krijgt achtendertig jaar na dato zowel Nederland als Frans waar zij recht op hebben: een behoorlijk album van een van de best bewaarde Nederlandse folkrock-geheimen. Richard Neal.